U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **H. T.**, zastoupena Mgr. Janem Zrnovským, advokátem se sídlem Moskevská 6, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, č. j. OAM-180/ZA-ZA11-ZA15-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 31. 5. 2016, čj. 58 Az 8/2016 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Janu Zrnovskému, advokátovi se sídlem Moskevská 637/6, Liberec, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, jímž soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany z důvodu její nepřípustnosti ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem

třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“, nebo jen „nařízení“), je Polská republika.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností. Výslovně neuvádí důvody podle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nicméně z obsahu kasační stížnosti lze seznat, že její námitky je možné podřadit pod důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku spolu s vrácením věci k dalšímu řízení krajskému soudu.

[3] Stěžovatelka namítla, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nesprávně zhodnotil stav věci, jelikož bezdůvodně zamítl její žádost o udělení mezinárodní ochrany a nedůsledně zkoumal její poměry ve vztahu k vykázání do Polské republiky. Krajský soud nesprávně rozhodl, neboť se měl zabývat skutkovými okolnostmi zákonnými podmínkami, za kterých bylo vydáno rozhodnutí žalovaného. Obě rozhodnutí jsou nesprávná především v řešení otázky hodnocení existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v České republice. Obě rozhodnutí akcentují restriktivní výklad zákona o azylu i nařízení, jelikož považují systém udělování přehodnocování žádostí o udělení mezinárodní ochrany za bezvadný. Stejně tak nehodnotí jednoznačné důkazy o problémové realizaci takového systému v Polské republice, kde hrozí riziko špatného zacházení a stěžovatelčina žádost by tam nebyla řádně vyhodnocena. To by vyústilo k jejímu přemístění na Ukrajinu, což by vedlo k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný i krajský soud nezkoumali danou věc individuálně k osobě stěžovatelky, nýbrž vycházeli ze své ustálené rozhodovací praxe. K vyvrácení závěrů žalovaného i krajského soudu o neexistenci systémových nedostatků v řízeních o mezinárodní ochraně poukazuje na dvě zprávy mezinárodních organizací IRIN a AIDA International z března, resp. dubna 2015, které vypovídají o situaci v Polské republice a proklamují, že žadatelům z Ukrajiny je v Polské republice poskytnut azyl jen minimu z nich a je s nimi zacházeno nevhodným způsobem. Tyto zprávy rovněž vypovídají o tom, že v Polské republice nevyhodnotí žádost o mezinárodní ochranu ve prospěch žadatelů z Ukrajiny ani v případech, ve kterých by v jiných členských státech Evropské Unie mezinárodní ochrana udělena byla. V případě, že by byla stěžovatelčina žádost posuzována v Polské republice, bude jistě zamítnuta a stěžovatelka bude navrácena na Ukrajinu, kde jí hrozí nebezpečí zranění či usmrcení v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu. V místě jejího bydliště na Ukrajině probíhá válka.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názoru, že státem příslušným k rozhodování o stěžovatelčině žádosti je Polská republika. Plně se také ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu. Poukázal na to, že Polská republika dne 9. 3. 2016 uznala svou příslušnost k posouzení stěžovatelčiny žádosti o mezinárodní ochranu a vyjádřila souhlas s jejím přijetím na svém území. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., popř. zamítnutí pro její nedůvodnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Soud však připomíná, že se jedná o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. V opačném případě je totiž na místě kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatelka konkrétně neuvedla, co podle ní představuje důvod zakládající přijatelnost její kasační stížnosti. Z jejího obsahu je však zjevné, že krajskému soudu vytýká pochybení, která mohla mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. O ně se může jednat tehdy, pokud krajský soud „*v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“ (srov. shora citované usnesení čj. 1 Azs 13/2006 - 39).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

[8] V nyní posuzované věci krajský soud zamítl žalobu proti zastavení správního řízení z důvodu, že státem příslušným k projednání žádosti o mezinárodní ochranu je Polská republika. Proto Nejvyšší správní soud zkoumal přijatelnost kasační stížnosti pouze ve vztahu ke splnění podmínek pro zákonnost zastavení předcházejícího správního řízení, neboť zastavením správního řízení byly dány meze soudního přezkumu.

[9] Stěžovatelka namítá ve velice obecné rovině, že žalovaný i krajský soud se řádně nezabývali skutkovými okolnostmi posuzované věci. Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou nesouhlasí. Krajský soud vyšel ze spisového materiálu, z nějž plynulo, že stěžovatelka má platné Schengenské vízum vydané Polskou republikou, ta je tudíž příslušná k posouzení její žádostí o mezinárodní ochranu dle čl. 3 nařízení Dublin III. Polská republika navíc již svoji příslušnost akceptovala ve sdělení ze dne 9. 3. 2016.

Nejvyšší správní soud tak má za to, že krajský soud i žalovaný vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[10] Námitky stěžovatelky týkající se merita žádosti, tedy jejích obav z návratu na Ukrajinu, krajský soud posuzovat nemohl, neboť se jimi v důsledku zastavení řízení o žádosti nezabýval ani žalovaný. Těmito námitkami se bude zabývat Polská republika při vyřizování stěžovatelčiny žádosti.

[11] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že situace na Ukrajině není pro toto řízení relevantní, neboť je posuzována toliko příslušnost České republiky rozhodovat o stěžovatelčině žádosti, nikoliv samotná žádost o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o situaci v Polské republice, tou se již Nejvyšší správní soud zabýval v nedávných rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016 – 37, a ze dne 13. 7. 2016, čj. 1 Azs 136/2016 - 31, v nichž dospěl k závěru, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti totiž nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Tuto skutečnost nemohou dementovat zprávy, na které stěžovatelka odkazuje. Jednak se nejedná o zprávy aktuální, ale zejména v nich není konstatováno, že by v Polské republice docházelo k porušování základních lidských práv či k systémovým pochybením při vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu. Pouze je v nich uveden údaj, že z celkového počtu žádostí o mezinárodní ochranu pouze část byla vyřízena negativně a zbylé žádosti čekají k vyřízení. Tyto zprávy rovněž říkají, že vláda Polské republiky vyvinula snahu ke zlepšení podmínek pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, resp. již v době vydávání těchto zpráv poskytuje žadatelům ubytování či finanční prostředky, aby si mohli ubytování opatřit sami.

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatelky odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[15] Stěžovatelce byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Jan Zrnovský, advokát se sídlem Moskevská 637/6, Liberec, který stěžovatelku zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Zástupce není plátcem DPH. Celkem tedy zástupci přísluší odměna ve výši 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu